

Prejudiciálne otázky:

1. Je možné článku 9 Aarhuského dohovoru, a to najmä jeho odseku 3, s prihliadnutím na hlavný cieľ sledovaný touto medzinárodnou zmluvou, tzn. že narúša klasickú koncepciu aktívnej legitímácie tým, že priznáva postavenie účastníka konania aj verejnosti, resp. zainteresovanej verejnosti, priznať bezprostredný účinok („self-executing effect“) medzinárodnej zmluvy za situácie, keď Európska únia po tom, ako dňa 17.02.2005 pristúpila k tejto medzinárodnej zmluve, nevydala do dnešného dňa komunitárny predpis vykonávajúci uvedenú zmluvu pre podmienky komunitárneho práva?
2. Je možné článku 9 Aarhuského dohovoru, a to najmä jeho odseku 3, potom, čo sa stal súčasťou komunitárneho práva, priznať účinok priamej aplikovateľnosti alebo priameho účinku komunitárneho práva v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdneho dvora?
3. Ak je odpoveď na otázku 1 alebo 2 kladná, potom je možné vykladať čl. 9 ods. 3 Aarhuského dohovoru s prihliadnutím na hlavný cieľ sledovaný touto medzinárodnou zmluvou, že pod pojem „úkony orgánu verejnej správy“ je nutné zahrnúť aj úkon spočívajúci vo vydaní rozhodnutia, tzn. že možnosť prístupu verejnosti k súdnemu konaniu v sebe zahŕňa aj právo napadnúť samotné rozhodnutie správneho orgánu, ktorého nezákonnosť spočíva v dopade na životné prostredie?

**Návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal
Verwaltungsgericht Halle (Nemecko) 3. júla 2009 —
Günter Fuß/Stadt Halle (Saale)**

(Vec C-243/09)

(2009/C 233/06)

Jazyk konania: nemčina

Vnútroštátny súd, ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania

Verwaltungsgericht Halle

Účastníci konania pred vnútroštátnym súdom

Žalobca: Günter Fuß

Žalovaný: Stadt Halle (Saale)

Prejudiciálne otázky

1. Má sa ujma uvedená v článku 22 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času⁽¹⁾ chápať v objektívnom či subjektívnom zmysle?
2. Ide o ujmu v zmysle článku 22 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času v prípade, keď je úradník zásahovej služby na základe svojej žiadosti, aby sa v budúcnosti dodržiaval maximálny

pracovný čas, proti svojej vôli preradený na iné pracovné miesto, pri ktorom sa vyžaduje prevažne služba na pracovisku?

3. Má sa nižšia odmena chápať ako ujma v zmysle článku 22 ods. 1 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/88/ES zo 4. novembra 2003 o niektorých aspektoch organizácie pracovného času, pokiaľ v dôsledku preradenia na inú prácu dôjde ku zníženiu rozsahu služby konanej v nevýhodnej dobe (v noci alebo v nedeľu a počas sviatkov), a tým dôjde ku zníženiu výšky príplatku za obťažnosť, ktorý je za túto službu poskytovaný?
4. V prípade, že odpovede na druhú a tretiu otázku budú kladné, je možné ujmu, ktorá vznikla v dôsledku preradenia, kompenzovať prostredníctvom iných výhod nového pracovného miesta, ako napríklad kratšieho pracovného času alebo ďalšieho vzdelávania?

(¹) Ú. v. EÚ L 299, s. 9; Mim. vyd. 05/004, s. 381.

**Žaloba podaná 3. júla 2009 — Komisia Európskych
spoločenstiev/Spolková republika Nemecko**

(Vec C-244/09)

(2009/C 233/07)

Jazyk konania: nemčina

Účastníci konania

Žalobkyňa: Komisia Európskych spoločností (v zastúpení: R. Lyal a W. Mölls, splnomocnení zástupcovia)

Žalovaná: Spolková republika Nemecko

Návrhy žalobkyne

- určiť, že Spolková republika Nemecko si nespĺnila povinnosti vyplývajúce z článku 56 ES tým, že regresívne odpisy za opotrebovanie podľa § 7 ods. 5 Einkommensteuergesetz obmedzila na budovy nachádzajúce sa v tuzemsku,
- zaviazat Spolkovú republiku Nemecko na náhradu trov konania.

Žalobné dôvody a hlavné tvrdenia

Predmetom tejto žaloby sú ustanovenia nemeckého Einkommensteuergesetz, podľa ktorých sa takzvané regresívne odpisy za opotrebovanie, to znamená použitie vyšších ako lineárnych sadzieb odpisov v priebehu prvej fázy odpisovania, ktoré platia pri uplatňovaní daní na nehnuteľnosti, obmedzuje na budovy nachádzajúce sa v tuzemsku.

Takéto rozdielne zaobchádzanie s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v tuzemsku a s nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v cudzine porušuje voľný pohyb kapitálu zaručený článkom 56 ES. Podľa ustálenej judikatúry zakazuje toto ustanovenie všetky